

קולנוע

לארצות הברית, הוא פרש בפני העולם את האנימאמין שלו: המערבון האמריקאי מה, הוא אמר, בגלל שהכניסו לתוכו דברים שאינם מתאימים לו: פסיכולוגיה ונשים. למי היה או זמן לנשים? זה זיוף.

כשהוא הגיע לאמריקה ומשקיעים שמו עליו ועל סרטו מיליוני דולארים, הסבירו לו שאין כסף בלי נשים, והוא לקח את קלאודיה קרדינלה לתפקיד ראשי, ואז גם אמרו לו שאם לוקחים את קלאודיה קרדינלה, והיא שחה כל-כך הרבה מיליונים, צריך לעשות לה הרבה קלון אפים. שהכסף לא יבזבז לחינם, וזה מה שהוא עשה, ועוד מיני כניעות לטעם של הדולאר האמריקאי. אי, ולכן סרטו הבינלאומי הראשון הרבה פחות טוב מסרטיו הקטנים, האיטלקיים. אבל סרג'יו ליאונה זה סרג'יו ליאונה, והוא יודע לעשות סרטים. כל מיני סרטים, אך בעיקר מערבוניים. ועם תקציב גדול כזה, ובצבעים, ועם צירילס ברונסון, ועם הנרי פונדה — מה הפלא שיצא לו סרט כל-כך מרשים? אולם מעלתו, או מיגרעתו הגדולה של הסרט היא האכזריות. אכזריות לשמה. סתם רצה.

וראים מערב גדול ופרוע, יבחרים קשוחים

ישראל

סרט

של קצב

סרטו של ז'ק קטמור, מיקרה אישה, ש' הקרנת הבכורה שלו נערכה השבוע, יהיה הפתעה מוחלטת לצופים, משום שלאף צופה לא תהיה אפשרות לראות את הבקרוב שלו ולדעת בערך מה מצפה לו. משום ש' לסרט אין בקרוב. הצנזורה לא הירשתה. הם מרשים להציג את הסרט, אומר ז'ק קטמור, "כי הם יודעים שהוא יצג את ישראל בחגיגה ואי אפשר לאסור אותו. אבל הם מנסים לעשות כל מה שבכוחם שלא יראו אותו. כמו בפאריו, שאסור שם לא סור הוצאת ספרים, לכן אוסרים להציג או תם בחלונות-הראווה. ואם מישהו רוצה למ' כור אותם מתחת לשולחן, בתוך החנות, בבקשה... אותו הדבר עם הסרט. הבקרוב עושה לסרט יותר ממודעות פרסומת". קהל הבכורה המצומצם, השבוע, התחלק לשני מחנות: אלה שהתלהבו התלהבות ללא מעצורים — ואלה שעשו את ההיפך ה'

הדית קטמור ואן זוכמאיי ב"מיקרה אשה" דקאנטי, סאדיסטי ומסוכן, אמר הקומוניסט

עם מעילים ארוכים כמצעים מעשי-אכזר יות — לא ברור מדוע — ובחורים קשרי חים אחרים, עם מעילים ארוכים אחרים מנהלים איתם קרבות אקדוחים, והגיבור, עם מפותחית בפה, מחפש את פראנק הרוצח, והולך אחריו אל קרון הרכבת המפואר, משם הוא מנהל את קרבנותו העקובים מדם באנשים תמימים וישרים, והאלמנה של ה' נרצחים (קלאודיה קרדינלה) נקלעת בין הרוצח לרודפו, וכל החידות מתבהרות ב' סוף, שהוא אכזרי ומזועזע.

גמור, את דעתם של האחרונים הביע עתור גאי קומוניסטי, ובמילים חריפות מאוד: הוא הסביר לבמאי שאת הסרט צריך לאסור לא רק למבקרים מתחת לגיל 16 — אלא גם מעליו, כי זה סרט של קצב. סרט דק דאנטי, סאדיסטי, ומסוכן.

על רגל

שמאל

בלומפילד התחיל את חייו ברגל שמאל, כשהכוכב הראשי שלו ריצ'רד האריס חסף דחנת בימים הראשונים של ההסרטה. הוא זמשיך ברגל שמאל כשהבמאי אורי זוהר עזב אותו. וכך הוא עוזב גם כיום. ביום החמישי יצא כל הצוות לסביבות אריאנה ביפו, כרגיל, לעבודה. התקלות הסקרנים היתה, כרגיל, גזולה, והמצלמות חיכו עד שתגיע המיטרה ותסור אותם. אבל המיטרה, כשהגיעה, לא פיזרה או תם — אלא את השחקנים: היא אסרה את ההסרטה במקום העמוס מדי, והשחקנים זכו בזכותה לסופשבוע ארוך.

סרטים

נשים

במערב

היו זמנים במערב (אלנבי, תל אביב, ארצות הברית) לפני שסרג'יו ליאונה נסע

אורי ושושנה: עשן מפה לפה

שושנה לא רוצה שכולם יבואו לבית-התה שלה, אלא רק אנשים נחמדים שהיא מח' בבת, מפני שאת כל המאכלים היא מכינה בעצמה ואם היא לא אוהבת את מי שאוכל אותם, אין לה השראה. אורי רוצה שאני שים יבואו אליהם לא רק לשתות תה ו לברוח, אלא לשבת, לשחק שח, לקרוא עיתוני מחתרת ולהאזין למוסיקה. ושיבואו לא רק צעירים, אלא גם מבוגרים ודתיים. בית-התה סגור בלילות-שבת, מפני ש' ירושלים היא עיר דתית, ואני מתחשב באחרים כמו שאני רוצה שאחרים יתחשבו בי, וזה כולל את הדתיים".

בכלל, אורי חי עם הדתיים בשלום. "כש'

יש בחורות יפות, יש חכמות, יש מש' כילות ויש נשיות. אבל שכל התכונות ה' טובות האלה, פלוס כמה אחרות, יתקיימו בגוף חשוב אחד — זה כמעט נוגד-ה' הצדק הטבעי. קוראים לה שושנה והיא הגיעה לארץ לפני כשנה, יחד עם ידידה מזה שלוש שנים, אורי, אף הוא מדומרק. לשושנה יש שיער ערמוני ארוך ומשי, עיני שקד כהות, עור שחום, גוף דקיק ו' זקוף וסיגנון דיבור חינני. אורי הוא בן 25, ומסתובב בעולם מגיל 17. לראות את העולם כמו אורי צריך באמת הרבה זמן, וגם סבלנות, מפני שאורי נכע ככע פעמיים מדומרק להרוג בדרך היבשה.

תה וסימפטיה

ריקרתי בכותל, עמדו שם אנשים, הצביעו עלי ועל שערי הארוך באצבע ואמרו: מה, זה? יגשתי אליהם ודיברתי איתם ביידיש, ומייד הזמינו אותי אליהם הביתה. דיברנו על כל מיני דברים, והם התלוננו על ה' צעירים המגדלים שערות. אמרתי: אבל גם לי יש שיער ארוך, והם ענו: אתה בסדר, אתה מדבר יידיש".

אורי ושושנה כל-כך עסוקים בעסק שלהם ואחר בשני, שאין להם זמן לשום דבר אחר. אפילו לא להפגנות. ובינתיים הם מפיצים בין ידידיהם כרוזה: "בית-התה סאמובאר. נסיון להשביע את גופך ואת נפשך כאחת. נגנן מוסיקה סטריאופוניית, בעיקר בלוו אמריקאית ותקליטי רוק ש' אי-אפשר להשיג בארץ. נגיש תה מזרחי ממינים שונים וארוחות קלות, בעיקר דימוגרסברוד (הכריכים המפורסמים מסקני דינביה) ועוגות, הכל מתוצרת בית.

"אנחנו חושבים שמרכיבים אלה ייצרו מקום עולמי עבור אנשים עולמיים, כדי לקפוץ לארוחה קלה או סתם כדי להירגע מהמתח, ליהנות מהצלילים, האווירה ואחד מהשני. פתוח כל לילה חוץ מלילות שבת. אה' בה ושלום. שושנה ואורי".

חלק מהדרך עשה ברכבת, חלק אחר ב' אוטובוסים ישינים, ועוד כל מיני כלירכב משונים. את הגבול הסגור עתה בין הודו לפאקיסטן עבר תוך נסיעה של שש שעות בעגלה עם סוס. לאפגניסטן לקח איתי או' רי חבילת מצות, כדי שיהיה לו מה לאכול בפסחה. מפני שהוא יהודי מסורתי מאוד.

שושנה אינה יהודיה, והזוג אינו נשוי: אבל זה לא מפריע לשניהם. "אנחנו נשוי' אימ' מספיק גם ככה", אומרת שושנה, "ולא צריכים בשביל זה נישואים". היא רומדת אפילו לבשל לאורי אוכל כשר. בשבת, היא גם מעשנת בשבילו סיגריות, וכדי שיהיה גם לו קצת נחת מזה, היא מעבי' רה בחיבה את העשן מפייה אל פיו. מה לא עושה יהודי כדי לשמור שבת?

בימים אלה פתח הזוג בירושלים בית' תה ששמו סאמובאר, ויחד הם מהחיים תשובה ניצחת לכל משמיצי סיגנון החיים החדש של הנוער למיניהם. שושנה לובשת שמלות מקסי הודיות ו' פרחים ואורי מגדל את שערו, אבל זה לא מפריע להם לדעת בדיוק את מחירי המיצרכים השונים שהם קונים עבור ה' עסק, או לעבוד קשה 12 שעות ביום. בכל זאת הם אינם אנשי עסקים יבשים.